

fig saa langt som muligt paa det andet Omraade, Dette Udtryk: „Saa langt som muligt“ skulde væsentlig forstaaes saaledes, at Begrænsningen var givet i den praktiske Anvendelse, som Postvæsenet mener nu at kunne gjøre af bevilgede Midler. I den Retning er der nemlig en Meningsforskjel mellem Udvalgets Flertal og Administrationen, idet man tror, at Administrationen kunde gjøre en Del mere, end den hidtil har gjort, medens Indenrigsministeren paa Postvæsenets Vegne antager, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at gaa til den Udvikling, som Flertallet mener. Det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) gjorde i Gaar disse Forhold til Gjensstand for en længere Udtalelse, og skjøndt jeg just ikke vil paastaa, at han „ slog paa Sværdet“, saa forekommer det mig dog, at hans Udtalelser vare holdte i en noget skarper Form, end egentlig kunde siges at være nødvendigt og jeg vil tilføie — egentlig er billigt, thi den Fordring, det ærede Medlem opstillede, navnlig for Avisforfødselsens Bedkommende, overstred ganske vist Maalet for de berettigede Fordringer til Postvæsenet. Hvad der maa kunne forlanges af Postvæsenet, er, at det samvittighedsfuldt og nøiagtigt leverer det, det skal levere, paa det Sted, hvor Postvæsenets Ansvar slipper; men dette Sted er i de allerfleste af Landpostkredsene et Udveglingssted, og for Forsømmelsen, der sker paa Veien fra Udveglingsstedet til Adressaten, er det under den nuværende Tilstand ubilligt at paasætte Postvæsenet noget Ansvar. Det kan ikke paataage sig det. Den simple Foranstaltning, som blev nævnt igaar, at hvert Brevudveglingssted skulde have en Liste fra Postkontoret over de Aviser, der holdes der, maa let kunne opfyldes; men dette Forhold er dog ikke anderledes, end at Brevudveglerne lige saa godt selv kunne lave sig denne Liste og have den hengende; den skal skrives omtrent en Gang hvert Kvartal; det er altsaa ikke for meget, at han gjør det selv; Brevudveglerne ere jo altid Folk, som ere i Stand til at læse og skrive. Men Banffeligheden er jo faktisk den, at, om end Brevudvegleren nok saa meget har en Liste hengende, saa er han dog slet ikke hjulpen dermed, naar ikke de Folk, som modtage Postfager gennem Udveglingsstedet, selv ville lægge en lille Smule Samvittighedsfuldhed og Ørten for Dagen; thi de tre Fjerdedele, ja, jeg tør vel sige de ni Tiendedele af de Klager, som fremkomme, skrive sig derfra, at Folk, som hente Postfager paa Brevudveglingsstedet, omgaaes usforvarligt med dem. Dette Forhold træder meget stærkt frem netop med Hensyn til Aviser. Da ofte 3, 4, 5, ja, indtil 6 eller flere ere sammen om at holde en Avis, saa burde det være en bestemt og ubrødelig Aftale imellem en saadan lille Avisforening, at kun et Medlem hentede Bladet paa Brevudveglingsstedet; men i Praxis gaar det saaledes til, at alle Medlemmerne af en saadan Klub benytte Leiligheden til

at hente Avisen, naar de ere i Nærheden af Brevudveglingsstedet. Naar da det virkelige Bud kommer for at hente Avisen, saa er den borte; saa tilegner han sig maasse et andet Exemplar, og deraf kommer en Mangfoldighed af Uorden. Nu yttrede imidlertid det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at, naar der fremkom Klage over et saadant Forhold, saa var det nu bragt dertil, at man slet ikke fik noget Svar fra Administrationen, og navnlig fik man ikke noget høfligt Svar. (Th. Nielsen: Ja, det var maasse vel stærkt.) Ja, det er meget muligt, men det ærede Medlem gjorde dog denne Bemærkning. Man er i det Hele taget, tror jeg, altid tilbøielig til at overdrive den Brøde, hvori Postvæsenet gjør sig skyldig, og til at overse den — hvad skal jeg kalde det — Uegnyldighed, hvorved Publikum selv giver Anledning til Mangler. Det vil jo erindres, at vi under Straffelovens Behandling en Gang have oplevet et Forsøg paa at behandle Forsømmelser i Avisleveringer fra Postkontorerne som en kriminel Handling, som skulde kunne paadrage Straf; jeg husker ikke, om det blot var Vand og Brød, eller om Straffen ogsaa skulde kunne stige til Forberinghusarbejde, men i alt Fald er det vist, at man vilde give slige Forsømmelser en kriminel Karakter. Det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds git ikke saa vidt, men han mente dog, at man af og til slet ikke fik Svar, og at naar man fik Svar, var det stundom uhøfligt. Nu, det kan vel ogsaa nok være, at en hel Del af de Klager, som fremsendes, ere uhøflige i deres Form, og Administrationen er vel ikke anderledes end alle andre menneskelige Væsen, som ere tilbøielige til at anvende Dridproget: Som man raaber i Stoven, faar man Svar; det kunde jo være, at dersom der altid blev spurgt høfligt, saa vilde man ogsaa altid faae et høfligt Svar. Det er imidlertid denne generelle Anke, som egentlig har givet mig Leilighed til her at at ønske udtale, at den Foranstaltning, som er bleven truffet for nogle Aar siden, og hvorved den øverste Bestyrelse af Jernbanevæsenet, Postvæsenet og Telegrafvæsenet er bleven sammensmeltet, efter min Anstuelse er bleven udført i en Form, som maa siges at have været yderst uheldig og at have bevæget sig netop i den modsatte Retning af den, som man maa antage laa nærmest for Tidens nyeste Anstuelser, idet nemlig denne Administration i Stedet for at blive decentraliseret og blive gjort selvstændig, er bleven centraliseret og gjort u selvstændig, derved at den er dragen ind under Ministeriet. Jeg tror ikke, at der let kunde finde nogen større Misforstaaelse eller Misforståelse Sted af det, som man ønskede, da man udtalte sig for en Samling af disse Administrationsgrene, end den, at man har givet den øverste Bestyrelse af Post-Telegraf- og Jernbanevæsenet til en Departementschef i Inden-